

СЪПЕРНИЦА

(Fall Away 3)

Всички права са запазени. Тази книга и нито една част или части от нея не могат да бъдат използвани, включително, но не само, възпроизвеждани и/или разпространявани под каквато и да е форма или по какъвто и да е начин – електронен или механичен, включително чрез фотокопиране, записване или посредством каквито и да е системи за съхранение и/или извличане на информация, без предварително изрично писмено разрешение на „Сиела Норма“ АД.

Тази книга и никаква част или части от нейния текст и/или нейния превод, корица, илюстрации и други защитени от Закона за авторското право и сродните му права обекти не могат да бъдат използвани, включително, но не само, възпроизвеждани, представяни, предавани, предлагани, показвани, променяни, преработвани, превеждани или разпространявани по какъвто и да е начин за целите на създаването, обучението, допълнителното обучение или валидирането на системи за изкуствен интелект, големи езикови модели, технологии, способни да генерират произведения в същия стил и/или жанр като настоящото произведение и/или други подобни, без предварително изрично писмено разрешение на носителя на авторските права.

Благодарим ви, че подкрепяте авторите, преводачите
и всички творци в българското книгоиздаване!

RIVAL

Copyright © 2014 Penelope Douglas

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

© Карина Горанова, *превод от английски*

© Фиделия Косева-Гайего, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5341-1

ПЕНЕЛЪПИ ДЪГЛАС

Съперница

Превод от английски:
Карина Горанова

 ciela

Плейлиста:

Музиката вдъхновява развитието на героите и сцените ми. Насладете ѝ се!

- “Far from Home” на Five Finger Death Punch
- “All I Want Is You” на U2
- “Numb” на Linkin Park
- “Headstrong” на Трaпt
- “21 Guns” на Green Day
- “Why Don’t You Get a Job?” на The Offspring
- “La La” на Ashlee Simpson
- “All I Need” на Method Man
- “What I Got” на Sublime
- “Whore” на In This Moment
- “Say Something” на A Great Big World
- “Schism” на Tool
- “Rockstar” на Nickelback
- “You’re Gonna Go Far, Kid” на The Offspring
- “Sail” на AWOLNATION
- “Inside the Fire” на Disturbed
- “Team” на Lorde
- “Silhouettes” на Smile Empty Soul
- “Paradise City” на Guns N’ Roses

Този роман е посветен на съпруга ми.

*Скъпи, знам, че животът без мен би бил непоносим,
но животът без теб освен непоносим би бил и скучен.*

На мъжа ми...

*През годините толкова много неща направи,
сълзи в очите ми да докараш не забрави.*

*И тоалетната хартия, като свърши, не сменяш,
и мръсната купа от сладолед в миялната не слагаш.*

*Чорапите ти аз прибирам и прахосмукачката далеч от
теб държа,*

*и кеновете ти от кола отвсякъде събирам, но и това
търпя.*

*Обожавам прекрасните неща, които правиш,
например как оръжията против зомбита непрестанно
подновяваш.*

*Имаме мачете, ками, филтри за вода и радиостанции,
всякакви резерви,*

зомбитата нямат шанс да докопат нашите консерви.

*Майстор на масажите и бургерите те наричам,
сладки кексчета как похапваш да гледам обичам.*

*Търпиш драмите и плоските ми шеги като никоой друг
и знам, че искаш манията ми по „Петдесет нюанса“ да е
просто слух.*

*Щом приключа, скъпи мой, времето си с теб ще прекар-
вам безспир,*

защото знам, по-любящ съпруг на света не се е родил.

Благодарности

На съпруга ми, който е моят най-голям поддръжник и не спира да се грижи за мен. Той е мой партньор и озарява деня ми с прекрасното си чувство за хумор.

На приятелките ми Беке, Мерилин, Тий Тейт, Инг и Лиса – вие непрекъснато ме подкрепяхте със съвети и обратна връзка, насърчителни думи и хумор. Благодаря ви, че сте до мен.

На агента ми Джейн Дистел – благодаря ти, че винаги си на разположение и полагаш толкова усилия в работата си с мен. Ти си единственият човек, който ме пита дали се храня и спя ли достатъчно, и полагаш за мен грижи, които обожавам.

На редакторката ми Кери Донован – ти беше страхотна, държеше ме за ръка и благодарение на теб бях щастлива по време на това ново приключение. Страшно благодарна съм, че има човек, с когото ми е лесно да говоря и който се грижи за героите толкова, колкото и аз.

На всички блогъри, рецензенти и читатели – пътуването ни заедно беше лудо, а и още не е свършило! С вашата любов и подкрепа успях да се посветя на писането и съм невероятно щастлива, че мога да го правя всеки ден! Благодаря ви, благодаря ви, благодаря ви за положителните коментари, отзиви и насърченията. Вие ми оказахте голяма чест и се надявам да продължа да пиша истории, които обожавате.

Пролог

ФАЛЪН

Някои от хората харесвах, а други не. Имаше хора, които обичам, и такива, които мразя.

Човекът, когото обичах да мразя, обаче беше само един.

– Защо го правиш? – чух хленчещ женски глас, докато правех завои по коридора към залата за часа по физическо възпитание на второкурсниците.

Веднага спрях и вперих поглед в зачервената Тейтъм Бранд, която се беше изправила срещу скапания ми доведен брат Мадок Карътърс и приятеля му Джаред Трент. Двата бяха застанали до шкафчетата в коридора с безизразни изражения и изглеждаха отегчени, а тя стискаше презрамките на раницата си, сякаш за да се почувства по-сигурна.

– Вчера ми се разкрещя – продължи тя и повдигна вежди с вперен в Джаред поглед, а застаналият зад него Мадок се ухили. – И после всичките ти приятели последваха твоя пример. Това продължава вече цяла вечност, Джаред. Кога ще престанеш? Защо го правиш?

Поех си дълбоко въздух, извъртях очи и поклатих глава – така характерната за мен страхотна комбинация.

Страшно мразех да правя завои. Мразех затворените врати. Мразех чувството да не мога да видя пътя напред.

Завой №1: *С баща ти се развеждаме.*

Завой №2: *Ще се местим. Отново.*

Завой №3: *Ще се омъжвам. Отново.*

Завой №952: *Не харесвам нито теб, нито съпруга ми, нито сина му, така че ще ходя сама на петнайсетте си ваканции за тази година!*

Добре де, майка ми никога не е казвала подобни неща в прав текст, но аз умея чудесно да интерпретирам. А завоите бяха отвратителни.

Пъгнах ръце в джобовете на тесните си дънки и реших да изчакам, за да видя какво ще направи това момиче. Дали най-сетне ще набере смелост или поне ще успее да хване тези двама идиоти за миниатюрните им топки? Не спирах да се надявам, че Тейтъм най-сетне ще намери сили да им се опълчи, но тя постоянно ме разочароваше.

Тейтъм Бранд беше страхливка.

Не знаех особено много за нея. Бях чувала, че всички освен Мадок и Джаред ѝ викат Тейт. На външен вид се правеше на рокаджийка, но обичаше да играе на сигурно. Освен това беше хубава – като победителка в конкурс за мажоретки.

Дълга руса коса? Точно попадение.

Големи сини очи? Абсолютно.

Дълги крака, плътни устни и големи цици? Да, макар че беше само на шестнайсет.

Тя беше просто съвършена и ако бях на мястото на доведения си брат, с удоволствие щях да напъхам език в устата ѝ. По дяволите, може би щях да го направя и без да съм на негово място.

Докато мислех по въпроса, прехапах угълчето на устата си. Да, спокойно можех да съм лесбийка. Може би. Ако поисках.

Всъщност не, както и да е.

Въпросът беше... защо Мадок и Джаред я тормозеха, вместо да я поканят на среща. Това беше истинска загадка за мен.

По някаква причина този въпрос живо ме интересуваше. Дватама започнаха да я тормозят още в началото на първата година в гимназията. Разпространяваха слухове, издевателстваха над нея и правеха всичко възможно, за да вгорчат живота ѝ. Тя отвърщаше на ударите им и всичко се повтаряше до безкрай. Това започна да ме ядосва толкова много, че бях готова да ударя главите на двамата глупаци една в друга, за да я защита.

Само че почти не я познавах, а Тейтъм изобщо нямаше представа коя съм. Минавах ниско под радара и оставах незабелязана.

– Защо ли? – Джаред отговори на въпроса ѝ с въпрос и наперено се доближи на сантиметри от нея. – Защото вонииш, Тейтъм. – Той сбърчи нос с престорено отвращение. – Вонииш... като куче.

Тейт изправи гърба си и насъбралите се в очите ѝ сълзи потекоха по лицето ѝ.

Хайде, кучко, изритай го в топките!

Въздъгнах гневно и наместих очилата на носа си. Винаги го правех, когато трябваше да се стегна.

Тейт поклати глава.

– Дори не помниш какъв ден е днес, нали? – Тя прехапа треперещите си устни и погледна към пода.

Не виждах очите ѝ, но знаех какво можех да прочета в тях. Отчаяние. Загуба. Самота.

Без да погледне повече към него, Тейт се обърна и си тръгна.

Нямаше да е трудно да отвърне на удара му и да отговори на обидата с обида. Презирах слабостта ѝ, но си дадох сметка за нещо, което досега не бях осъзнала. Джаред беше задник, който беше в състояние да я нарани.

Тя беше влюбена в него.

Скръстих ръце пред гърдите си и отидох до шкафчетата при Джаред и Мадок, които гледаха след Тейт.

Мадок проговори първи.

– Какво означаваше това? Какъв ден е днес?

Джаред сви рамене.

– Не знам за какво говореше.

– Четиринайсети април е – обадох се през рамото на Мадок и той се обърна към мен. – Това говори ли ти нещо, тъпако? – обърнах се към Джаред.

Мадок повдигна тъмнорусите си вежди и в погледа му се прокрадна лека усмивка. Джаред извъртя глава съвсем леко и успях единствено да видя лицето му в профил.

– Четиринайсети април? – прошепна той и след това премигна отривисто. – Мамка му.

Джаред удари с длан вратата на най-близкото шкафче и Мадок направи малка крачка назад.

– Какво, по дяволите? – каза намръщено Мадок.

Джаред прокара ръце по лицето си и поклати глава.

– Нищо. Няма значение – изръмжа той. – Влизам в час по геометрия.

Джаред пхна свитите си в юмруци ръце в джобовете си, тръгна по коридора и с Мадок останахме сами.

Изпитвах повече уважение към приятеля на доведения ми брат, отколкото към самия него. И двамата бяха абсолютни задници, но на Джаред поне не му пукаше какво мислят хората за него. Той беше някаква странна смесица между спортна звезда и гот. Популярен и

едновременно с това зловещ. Мрачен, но и изключително желан.

Мадок, от друга страна, страшно много се интересуваше какво мислят другите – родителите ни, директорът и по-голямата част от учениците в гимназията. Той обичаше да бъде обичан и мразеше роднинската си връзка с мен.

Мадок и Джаред бяха второкурсници, но вече разполагаха с влияние, което до последната им година в гимназията щеше да излезе извън контрол.

– Приятелят ти е страшен загубеняк – подразних го аз и пъхнах ръце в задните джобове на дънките си.

Мадок погледна към мен с дяволита полуусмивка и спокоен поглед.

– А твоят приятел... – започна той, но внезапно направи пауза. – А, да, бях забравил. Ти нямаш приятели.

– Не ми трябва – отвърнах аз. – По-лесно ми е да се движа сама. Знаеш, че мразя да се застоявам на едно място.

– Да бе, няма що. Е, Фалън, щом си решила да ходиш на разни места, мини през химическото и ми вземи ризите. – Той демонстративно приглади с ръка тъмносинята си риза „Абъркромби и Фич“. Със светлите си дънки, черната гривна от паракорд и безукорно оформената си тъмноруса коса Мадок имаше за цел да впечатлява с външния си вид. Момичетата се тълпяха около него, защото изглеждаше добре, можеше да говори с часове и обичаше игричките.

Хората определено се забавляваха в компанията му, а застанех ли до него, аз винаги се чувствах незначителна.

Говорех много, но истината беше, че моите глупости бяха предназначени най-вече за собствените ми уши, а

не за нечий други. Ако трябваше да направя сравнение, щях да оприлича Мадок с дизайнерски костюм, а себе си с най-обикновена дреха от магазина за конфекция. Той беше изискан белгийски шоколад, а аз нищо повече от най-обикновен сникърс. Мадок смяташе себе си за привилегирован по рождение, а аз бях просто дъщерята на златотърсачката, която беше завъртяла главата на баща му.

Мадок не гледаше на мен като на нещо повече от боклук, залепнал за подметката му. *Майната му.*

Огледах облеклото му със снизходителен поглед.

– Ризите ти... налага ли се да ти припомням колко са стилни? Гей общността би се гордяла с теб.

– И ти можеш да си купиш някои хубави неща. Все пак баща ми плаща на майка ти доста добре за услугите ѝ.

– Хубави неща? Като късите полички на глупачките, с които излизаш? – отвърнах предизвикателно. Време беше да науча малкия мухльо на някои неща. – Виж, Мадок, повечето момчета си падат по нещо по-различно. Знаеш ли защо искаш да ме виждаш в „хубави“ изрязани дрехи? Защото колкото повече показвам, толкова по-малко се крия. Ти се плашиш от мен.

Мадок поклати глава.

– Глупости, малка сестричке.

Малка... Разликата във възрастта ни беше само два месеца в негова полза. Говореше подобни глупости само за да ме ядоса.

– Не съм ти малка сестричка – казах аз и направих крачка напред. – Освен това си имам приятели и много момчета се интересуват от мен. Харесва им как изглеждам. Изобщо не ми пука нито за теб, нито за съзливите измишльотини на родителите ни...

– Страшно ми доскуча – прекъсна ме той с въздишка. – Животът ти не ме интересува, Фалън. Искам да те виждам единствено на празнични вечери и от време на време у дома.

Повдигнах брадичка в опит да не покажа слабост. Не ме заболя нито от думите му, нито от мнението му за мен. Изобщо не изпитах болка в гърлото, която слезе към стомаха ми и стегна още повече и бездруго огромните възли в него. Казаното от него нямаше никакво значение. Харесвах се такава, каквата съм. Нямаше на света човек, който да ми каже как да се обличам, по какъв начин да се държа и с кого да се сприятелявам... Вземах сама решенията си. Мадок не беше нищо повече от търтей и най-обикновена марионетка.

Аз бях свободен човек.

Не отговорих и Мадок се отдръпна от мен.

– Тази вечер родителите ни ще излизат. Ще правя парти и искам да стоиш настрана. Ако искаш, се скрий в помещенията за прислугата, където ти е мястото.

Гледах го как си тръгва с ясното съзнание, че няма да го послушам.

А трябваше.